

רותם אלמגור כירורג של נשמה

מגן אברהם

ראיתי יד נשלחת ממרום,
ואצבעות ברבור של נערה
הוליכו, כמו גולשות בגוגל כרום,
עכבר בדמות של סמארט חצי־שחור
שנעה על רדיד ממרצפן,
ומתפתה לשקע בחרף
בין מר ובין מתוק. אך פרצופן
של שתי דמיות באוטו כבר זרח
בלבן של עגת כלולות. אמרת,
"נראה אותך עכשו נוהג אשה."
ובלי זכויות ובלי שיש לי סמארט,
עמדתי שם רותת כמו נו ליש
תלוי על חוט מגן האברהם,
וחסד אצבעו לכד יחליק
דפי מסע בטרם הקרעם.
היה נדמה לי ששמעתי קליק.

מתנות עניים

אחר כך כשחמת ההלך שככה,
והרצפה חדלה להיות לו למגנט,
מפני הפח הוא שוב עשה לו מסכה,
לתור את הדרכים בהם אשה נקנית
אך כל שטריו קצורים בארץ חשוכה,
הכסף שנלקט עצור מהחנט,
ואין לסמך עוד על מתנות השכחה –
דרכו נחפרת אל מכרות המתכנת.

לְכַרְת אֶת הַהַרְגֵל, פֶּאֶה אַחַר פֶּאֶה,
לְמַדְד אֶת הַמְדַבֵּר בְּמַהֲלְכֵי רִגּוּל;
לְחַדֵּל, כְּמוֹ אוֹטוֹמַט, לְרַתֵּעַ מִבִּיאַה
אֶל בֵּית שְׁעוֹד מֵאַפִּיל תְּבוּאוֹת תִּסְכּוּל.

אַחַר כֵּךְ כְּשֶׁהִמְסַכָּה כֶּבֶר הַתְּקַבְּעָה,
וְאֵת בֵּיתוֹ קָנָה הַהֶלֶךְ הַשְּׁקוּל,
הָאֵם הַמַּחֲטַת-תַּת־עוּרוֹ עוֹד מִצְבִּיעָה
דְּרוּמָה בְּחִדּוֹת, נוֹטָה אֶל כָּל עִקּוּל?

כדור פורח

"מאימתי קורין את שמע בשחרית? משיכיר בין תכלת ללבן... עד שלש שעות,
שכן דרך בני מלכים לעמוד בשלש שעות."
ברכות ט

בְּבַקֵּר אֶת מוֹנַחַת כְּמוֹ כְּדוּר פּוֹרֵחַ
בְּמַקוֹמוֹ: כֶּבֶד לֹא שִׁיךְ וּגְלוּי נוֹפִים
בְּסִפֵּר שְׁצוֹפֵן חֲמוֹ עֶבּוֹר אוֹרֵחַ
בְּקוֹמוֹ וּבְשִׁכְבוֹ בֵּין הַדְּפִים.

זֶה רִגַע קְרִיטִי עַל הַכֶּר: אֲנִי בּוֹרֵחַ
אוֹ נִזְכָּר מִתֵּי עוֹמְדִים הַח' לִיפִים –
בְּסוּף זְמַן שְׁמַע, כְּשֶׁבִכְכַּר גְּדַחִים בְּרִיחַ
שֶׁל זִכָּר הַתְּפִלָּה וְהַבֵּל מֵאַפִּים.

זֶה רִגַע קְרִיטִי לְכִירוּגָה שֶׁל נְשָׁמָה
בְּלִי גוֹף קְרוּר: עַל לְשׁוֹנֵי פּוֹשְׁטֵת אֵשׁ
מִמְאָרֶת בְּקִרְיאוֹת שְׁחִירוֹר, וְקוֹל ה' שְׁמַע'
הוּא כְּמוֹ הַרְהוּר חֲבוּט עַל דְּפָן שֶׁל מַכְתֵּשׁ,

וְכֹל אוֹת בְּכַבּוּדֵךְ אוֹרְגָת אֶת זְמַמָּה
לְנִטְע רִגֵּל בְּסִלֵּךְ הַמִּטְשָׁטֵשׁ.
וְאִין סִכִּין חֲדָה כְּרִגְשׁ הָאֲשָׁמָה,
לְקִרָא בְּרִגַע זֶה: 'רוּפֵא!'. לְהַנְטֵשׁ

בין שתי הדמדומים לערב הקפלה.
עירם, אני פושט לך אצבע לרקיעיך.
ונאת דואה על רחם פמליא דלעלא,
ושמך אורג באור אדם מדם חיך.

באוב

אני חוזר אליך כמו שאול המלך,
בטלפון בהול לאיש האלקים.
האם עדין יש לי קרדיט להקים
מלכות עבור כפים התומכות בפלך?

אני תמיד קימתי את דברך בערך
(אז פה נשם השמטתי כמה חלקים).
תראה, חרבי הכתה את העמלקים,
אבל ידי - ידי חומדת את הברך.

הרחוב המצחק מכני אל החמש
בפרצופים של בוז, כמו רוח על קברי.
גידי קולעים על הבשר זכרון דברים,
כמו כלוב ברזל שממסך זרמים של אמש.

אז פה נשם הזרם הרועד גמעני,
כמו יער שגומע דבש מהשדה.
אתה הארת שם למלך הנרדה,
כמו מגדלור שמצחק לקראת צונאמי.

החלקת לי גלים. פלית את הדרך.
משחת על ראשי את גזר הגברים.
חתמת בדמנו פרק בספרים -
ישער שחרוטי ננער מכל הכרך.

מפה לשם ידי ריקה: רק טלאי אדרת,
כמו שארית דפי כתבה מפוזרים.

אני חוזר אליך מלך כוזרי:
רצה את כונת חרבי המתקדרת.

אני חוזר. שיחה מטלפון שמאני:
עצרתי. ננעצות בי מלתעות זרים.
אדרת מלכותי נקרעת לגזרים.
אל תתננה לרעי הטוב ממני.

דמעה

אולי בכלל נבראת בשמשות בערב
שבת: מדפסת תלת ממד בתלת ממד.
מאז, בדיוקנד, אתה מזיל בלי הרף
פרות בסנסני הפרספקס. רק גמד

כמוני מתהפנט מלהטה של חרב
שממקסת זכרון - שלא יאבד -
ולא נכנס לגן, לראות (זה תכף חרף!)
כמה טובה עינד. כמה הפרי נחמד.

ובכן, בזאת אני פושט צנאר גבה -
לראות את הטובה. לומר כל יום המוציא
אפלו על תמר. ורק נותר לתמה:

אם גם עיני (בזאת נטל ממנה קוץ) היא
קופי שתי טפות, היא פרי אותה גלופה -
איזה דיוקן נחרת על פני רשתית שקופה?